

27.12x29.24	1/2	עמוד 10	שעות 24	07/07/2014	43247630-9
עלמ עמותה למען נוער במצבי סיכון ומצוק - 81663					

מבצר

השתקנות

כאן לא מסתכלים עליי כאילו אני מזרח או משוגעת. צעירה במרכז "בית אמיתי" | צילום: רונית גביש

שאני לא משתמשת יותר, לא חותכת ומשתדלת להתחיל לאכול טוב. הפסקתי עם המשלשלים וההקאות. כאבתי בדממה. הייתי ממש במצב אובדני, אבל כנגד כל הסיכויים ובלי שום תמיכה מהבית – יצאתי מזה. היום אני נקייה בזכות עצמי.

מאז ש"בית אמיתי" הוקם על ידי עמותת "עלם" לפני שבע שנים, טופלו בו עשרות צעירות. עד לאחרונה הוא היה מיועד לנערות ונשים בגילאי 17 עד 26, אבל עכשיו הוא פתוח ערב אחד בשבוע גם לנערות מגיל 15. "פרויקט הנערות הוא בחיתולים. עד היום נערות צעירות פחות הגיעו אלינו, כי בדרך כלל הן לא נוטות לספר וחוששת מחובת הדיווח", מספרת ברון. "כרגע אנחנו מגיעות לנערות שסיפורן כבר נחשף והן מטופלות באופן פרטני ומופנות אלינו. במקביל, אנחנו מנסות לאתר נערות שטרם חשפו את סודן".

הבית ממוקם בשכונת מגורים סואנת בתל-

נה, אבל הבנתי מה קורה לי. החיים הובילו אותי להידרדרות קשה. נקודת המפנה בחייה הגיעה לפני קצת יותר משנה. "הייתי אז משומשת (תחת השפעת סמים – נ"ב) במצב קשה, ושני גברים אנסו אותי. הגעתי למצב של לחיות או למות. זה אחד הרברים הכי קשים שעברתי בחיים שלי, זו ממש כווייה טרייה. הגעתי לחדר ארבע בבית חולים וולפסון (חדר הבדיקה ואיסוף הראיות לאחר תקיפה מינית). כשהגעתי הביתה אמרו לי שאני אשמה: 'תראי איך את נראית', צעקו עליי. הרגשתי שלא מאמינים לי והחלטתי שאת החיים האלה אני לא רוצה יותר".

משבר אמון

בנקודה הזו נופר החליטה לקחת אחריות על חייה. "ראיתי חברים שנגמרו מהסמים ולא רצו תי לגמור כמותם, אז לקחתי את עצמי לגמילה. ירדתי שאני חייבת להציל את עצמי. החלטתי

שעה שלוש בצהריים, זמן לשיחת פתיחה. בסלון הבית מתאספות הבנות. שרון (18), רוזה ושבריי רית, מתיישבת על הספה כשרי גליה מקופלות אל בטנה. לצידה יושבת נופר (21), זרועותיה חרושות צלקות מחי תכים שחרתה בבשרה. מאיה ברון, מנהלת מרכז הסיוע "בית אמיתי", שואלת כל אחת מהן מה שלומה היום, באיזה מצב רוח היא מגיעה לפגישה. "אני מאוד עצובה", אומרת אחת הבנות, "הייתי רוצה להצליח לדבר על זה, לספר". מאיה שואלת אם תרצה לדבר בפרטיות או במסגרת הקבוצה. הצעירה שותקת. החברה שלצידה מניחה יד על כתפה. לספר מה עבר עלייך, לחשוף לראשונה את הסוד הנורא, הוא אחד הפחדים הגדולים של הצעירות שמגיעות לכאן.

"בשום מקום אחר לא יכולתי לספר מה קרה לי. זה המקום היחיד שבו אני יכולה לרבר", אומרת שרון. היא נפגעה מינית כבר בגיל שבע. התוקף, בן זוגה לשעבר של אמה, היה אלים מאוה. שרון מצאה את עצמה פעמים רבות כשהיא נאלצת להגן בגופה על האם. "הוא היה משליט טרור בבית, הרביץ לי ולאמא שלי מאז שהייתי ילדה קטנה", היא מספרת.

נופר עברה דרך ייסורים משלה. בגיל עשר היא התחילה לשתות אלכוהול, ובגיל 15 התמכרה לסמים והפכה לאנורקטית. "עם החתכים התחלתי בגיל 14", היא אומרת, "זה עזר לי להרגיע את הכאב הנפשי. אחר כך התמכרתי גם לכדורים משלשלים".

במשך כל אותן שנים נופר נאנסה על ידי קרוב משפחה. על הפגיעה המינית היא לא יכלה לדבר – ההרס העצמי דיבר במקומה. "הייתי מאוד קט"

בגיל עשר היא התחילה לשתות אלכוהול. בגיל 15 התמכרה לסמים, הפכה לאנורקטית והתחילה לחתוך את עצמה. הכל – רק לא לספר על האונס, שנמשך בבית כל אותו זמן. מרכז התמיכה "בית אמיתי" מסייע עכשיו לצעירות במצבה של נופר לדבר על הסוד שמרעיל את חייהן ולשחרר את האשמה

נעם ברקן

"פעם אחת אמא נכנסה באמצע. הרגשתי שהיא ראתה מה קורה, שאין מצב שהיא לא שמה לב. אבל זה עבר כאילו לא היה. וכל הזמן הזה היה הפחד שהיא תגלה ותאשים אותי"

"הגעתי למצב של לחיות או למות. בבית אמרו לי שאני אשמה באונס: 'תראי איך את נראית', צעקו עליי. הרגשתי שלא מאמינים לי והחלטתי שאת החיים האלה אני לא רוצה"

43247641-1	07/07/2014	ידיעות אחרונות - 24 שעות	עמוד 11	2/2	14.5x33.92
עלם עמותה למען נוער במצבי סיכון ומצוק - 81663					

מה הם היו אומרים: "איש אינו שומר סוד טוב יותר מילד" | ויקטור הוגו

הבנות נפגעו בגיל צעיר מאוד, ורובן נפגעו בתוך הבית. והפגיעה בבית היא קשה מנשוא – לא רק כי מי שפגע הוא הורה או אח או דוד, אלא בגלל כל מי שעמד מנגד ולא עשה כלום".

לקראת השעה שש הבנות מתכוננות לארוחת הערב. כמה מהן יושבות ומשוחחות בסלון. "אני חושבת שמי שעברה פגיעה מינית ממושכת היא הרבה יותר חזקה ממי שנפגעה רק פעם אחת", אומרת אחת מהן בפסקנות. האמירה הזאת פותחת דיון סוער בין הבנות. מיקה (22) קמה ממקומה ומתרחקת מהקבוצה. כמשך שנים היא הותקפה מינית על ידי אחיה, המבוגר ממנה בשמונה שנים, בכל הודמנות שנקרתה בדרכו.

"אח שלי לא היה אלים, והוא גם לא היה צריך להגיד לי לשמור את זה בסוד. זה היה ברור", היא מספרת. "היינו משפחה מרובת ילדים. הרבה פעמים אמא שלי בכלל לא הייתה בבית – היא הייתה הולכת לסבתא שלי או לעוזר לאבא בעסק שלו. אני זוכרת פעם אחת שאמא נכנסה באמצע, ואני התיישבתי מהר. הרגשתי שהיא ראתה מה קורה, שאין מצב שהיא לא שמה לב. אבל זה עבר כאילו לא היה. ויחד עם זה היה כל הזמן הפחד הנורא שהיא תגלה. פחדתי שהיא תאשים אותי".

לפני כשנתיים העזו מיקה להתעמת בפעם הראשונה עם אחיה. "לא רציתי להאשים, רציתי בעיקר להבין למה הוא פגע בי, לשמוע ממנו מה בדיוק קרה", היא מספרת. "הוא ניסה מאוד להקטין את התחושות שלי והסביר שגם הוא עבר פגיעה מינית".

בלי מסיכות

מיקה הגיעה ל"בית אמיתי" לפני שלוש שנים. "הייתי מאוד סגורה ושקטה. לא הוצאתי מילה. עם הזמן למדתי כאן לדבר את הפגיעה, וזה עזר לי להתמודד עם סיטואציות שהיה לי מאוד קשה להכיל בחיים".

למה שתקת, בעצם?

"לפני שהגעתי לכאן חשבתי שבסדר, קרה מה שקרה, זה היה ונגמרה. מגיל מאוד צעיר אמרתי לעצמי שזה סוד שאקח איתי לקבר. אסור שאף אחד יידע, זה חייב להישאר סודי ושקט. כשהתחלתי לחשוף את הסוד ולבטא אותו כאן, הפסקתי לראשונה להאשים את עצמי כל הזמן במה שקרה לי".

שחר (24) נעזרת בבית כבר חמש שנים. היא נפגעה על ידי שכן מגיל ארבע עד 11. "כאן אני לא מרגישה לבה, אני עם בנות שמבינות אותי. גם אם כל אחת עוברת משהו קצת שונה, אנחנו מבינות אחת את השנייה ברמה שאנשים מבוזין לא יכולים להבין. כאן לא שופטים אותי ולא מסתכלים עליי כאילו אני מזוהה או משוגעת. נותנים תוקף לחוויות שלי – וזו תחושה שעדיין אין לי בשום מקום אחר, למרות שגם בבית כבר יודעים על הפגיעה. אני מגיעה לכאן מרחוק פעמיים בשבוע, כי זה המקום היחיד שבו אני יכולה להיות אני בלי מסיכות. להרשות לעצמי לבכות, להיות עצובה, לצייר את מה שאני באמת מרגישה, לשבת על הרצפה אם מתחשק לי, בלי שיסתכלו עליי מזוה. למדתי להתמודד עם הזיכרונות שתוקפים ללא הכנה, והתחזקתי".

אביב. הצעירות מגיעות אליו מכל רחבי הארץ לשיחות ולפעילות בשעות אחר הצהריים. במטבח הן מכינות לעצמן ארוחת ערב גדולה אותה הן אוכלות יחד, ובערב חוזרות לבתיהן. הבית פתוח חמישה ימים בשבוע. כל צעירה יכולה להגיע פעמיים בשבוע במשך שלוש שנים, ויש גם כאלה שנשארות לזמן ממושך יותר.

איך אתן מסייעות להן להיפתח?

ברון: "בקבוצה הטיפוליית הן מודרכות לחשוף את סיפורן האישי בעזרת כלים יצירתיים כמו כתיבה, אמנות וצילום. הן מדברות עם נשות הצוות, שכולל שתי עובדות סוציאליות, 15 מתנדבות וקבוצת מתנדבות שנקראת "ידידות הבית", שתפקידן לגייס תרומות להמשך קיומו. והן מדברות בינן לבין עצמן, לומדות לבנות מערכות יחסים – שזה אחד החלקים שהכי נפגעו אצלן".

מה הכי מכשיל אותן במערכות יחסים?

"אנחנו רואות את הקושי של הרבה מהן לתת אמון, להבין שיש קשרים שהם ללא תמורה. רוב

מאיה ברון: "רוב הבנות נפגעו בגיל צעיר מאוד, רובן בתוך הבית. הפגיעה בבית היא קשה מנשוא – לא רק כי מי שפגע הוא קרוב, אלא בגלל כל מי שעמד מנגד ולא עשה כלום"

להתנדבות ולתרומות, היכנסו לאתר [עלם](http://www.elem.org.il) www.elem.org.il

לקבלת סיוע מ"בית אמיתי" צרו קשר באמצעות דוא"ל: bait@elem.org.il